

Fremgangsmaade, der er anvendt imod ham, idet man har tilladt sig paa den Maade at behandle en Mand i den Stilling, uden forud at give ham ringeste Leilighed til at forsvare sig, og det saa meget mere, som vedkommende Minister, selv om han sølte sig overtydet om, at de anførte Udtryk vare brugte, dog selv har maattet erkjende i Dag, at disse Udtryk kunde misforstaas, og af Vidnerne bleve erklærede for ikke at være fremsførte i nogen fornærmelig Hensigt. For altsaa at gjøre vort Bedste til, at Gjentagelse af denne Fremgangsmaade for Fremtiden kan blive slaaet ihjel i vort Land, og for at yde Skolelærer Andersen en saadan Anerkjendelse og Opvæisning, som han i dette Tilfælde har Krav paa, uden i mindste Maade at foregribe de Forholdsregler, som Ministeren forøvrigt maatte finde Anledning til at foretage i denne Sag, da der ikke er foregaaet nogen fuldstændig Undersøgelse, skal jeg paa Forespørgernes Vegne tillade mig at overraske den ærde Formand et Forslag til en motiveret Dagsorden.

Formanden: Den fremsatte Paastand, paa en motiveret Dørgang til Dagsordenen lyder saaledes:

„Det Folkethinget udtaler sin alvorlige Misbilligelse af den af Ministeren brugte Fremgangsmaade lige over for Lærer Andersen i Kjældernæs, gaar Thinget over til den næste Sag paa Dagsordenen.“

Da der er indtegnet flere Talere, som jeg ogsaa anser for indtegnede med Hensyn til den nu fremsatte Paastand paa Dørgang til den næste Sag paa Dagsordenen, og da der ikke er Udsigt til, at Forhandlingen vil kunne tilendebringes i dette Møde, skal jeg her afbryde Mødet og beramme næste Møde til i Morgen, Torsdag Middag Kl. 1. Dagsordenen vil da være:

Fortsettelse af:

Forespørgsel af Folkethingsmanden for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) m. Fl. til Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet angaaende den mod Lærer Andersen i Kjældernæs anvendte Fremgangsmaade.

Mødet hævet Kl. 4³/₄.

Ri og tyvende Møde.

Torsdagen den 12te November Kl. 1.

Forhandlingsprotokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var: Fortsettelse af Forespørgsel af Folkethingsmanden for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) m. Fl. til Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet angaaende den mod Lærer Andersen i Kjældernæs anvendte Fremgangsmaade.

Clausen: Jeg skal gaa ud fra den Forudsætning, at Hr. Skolelærer Andersen ved den her omhandlede Leilighed har brugt den paagældende Uttring: „Den, der kalder sig Konge“. Jeg var ligesom mine Medforepørgere til Stede ved den nævnte Leilighed; jeg sad Andersen meget nær og hørte begge hans Foredrag, men uaiget jeg ikke hørte disse Ord, skal jeg ikke desto mindre gaa ud fra, at han har brugt dem. Hvad der imidlertid for mig er Døvedsagen, det er det Spørgsmaal, i hvilken Betydning og i hvilken Forbindelse disse Ord ere brugte. Den høitærede Minister har i den Henseende givet os nogle Døplysninger. Han har fortalt os, at han har søgt Døplysninger gennem Politiet, førend han er skreden til den Yderlighed, at give Skolelærer Andersen en Tilrettevisning, og at Politiet ifølge disse Døplysninger er kommet til den Døverbevisning, at Andersen har brugt disse Ord, dog med Tilføiende af, at det ikke kunde antages, at de vare brugte i en saadan Forbindelse, at der derved kunde siges at være tilfigtet en særlig Fornærmelse imod Kongen. Vi, der vare til Stede, have netop ogsaa opfattet Forholdet saaledes, at disse Ord slet ikke kunde opfattes som indeholdende en Fornærmelse imod Kongen. Den paagældende Tale, hvori Hr. Andersen motiverede Kongens Staal, var gennemtrængt af en saadan Loyalitet lige over for Kongen, at den endog indeholdt Udtryk, der næsten sigtede Forsamlingen for Uloyalitet, fordi Kongens Staal ikke tidligere var kommen frem. Dette forekommer mig at have en stor Betydning. Det er ganske mærkverdigt, at man, naar en Mand optræder paa en saa loyal Maade og vil udbringe Kongens Staal, da lægger en Betydning i hans Ord, som aldrig kan komme til at ligge deri. De Uttringer af ham, der nærmest kunde betragtes som en Sigteelse imod Forsamlingen for Uloyalitet, bleve gieblikkelig paataalte af en af de tilstedeværende Rigsdagsnaend, og deri ligger jo et klart Bevis for, at Forsamlingen netop opfattede Andersens Stilling som yderst loyal over for Kongen; men hvorledes man da kan tillægge den en saadan Beskaffenhed, at man giver ham en officiel